

Dominik Markoš Zápas so zlom je stále aktuálny

Včera som bol na juhu Slovenska. Videl som tam kombajny na poli. Na ľudských poliach začala žatva. Na tom Božom poli, ktorým je tento svet, ale aj srdce každého z nás, to ešte stále rastie a dozrieva. A Boh v evanjeliu dnešnej nedele hovorí v obraze podobenstva o Jeho pohľade na roľu Božieho kráľovstva.

Ježiš povedal: „Nebeské kráľovstvo sa podobá človekovi, ktorý zasial na svojej roli dobré semeno. Ale kým ľudia spali, prišiel jeho nepriateľ, prisial medzi pšenicu kúkoľ a odišiel. Keď vyrástlo steblo a vyháňalo do klasu, ukázal sa aj kúkoľ. K hospodárovi prišli sluhovia a povedali mu: ‚Pane, nezasial si na svojej roli dobré semeno? Kde sa teda vzal kúkoľ?‘ On im vravel: ‚To urobil nepriateľ.‘ Sluhovia mu povedali: ‚Chceš, aby sme šli a vyzbierali ho?‘ On odpovedal: ‚Nie, lebo pri zbieraní kúkoľa by ste mohli vytrhnúť aj pšenicu. Nechajte oboje rásť až do žatvy. V čase žatvy poviem žencom: Pozbierajte najprv kúkoľ a poviažte ho do snopov na spálenie, ale pšenicu zhromaždíte do mojej stodoly.‘“

Minulú nedeľu sme počúvali o dobrom rozsievачovi dobrého zrna. Dnes sa nám pripomína, že svet v ktorom žijeme a samotný život je o 2 rozsievачoch (Pán a nepriateľ), o 2 semenách (dobrom a zlom) a o 2 riešeniach (nechať rásť kúkoľ alebo ho vytrhať).

Najprv si uvedomujem, že dobré semeno sa seje ako prvé. Seje ho Boh na svojej roli. Teda do niečoho, čo Mu patrí, čo je Jeho. Potom prichádza nepriateľ a často nepozorovane a ľstivo rozosieva kúkoľ do niečoho, čo mu nepatrí, čo nie je jeho. Prvá radostná zvesť dneška teda je, že nepatrím nepriateľovi, ale Bohu. On ma považuje za svojho a to ma teší!

Potom som si všimol, že kým je všetko len v počiatkoch, ťažko rozlíšiť, čo z toho vzíde. Až keď steblo dorastá do klasu, začína sa ukazovať aj kúkoľ. My ľudia zvykneme hovoriť: „Kto nič nerobí – nič nepokazí.“ Určite; ale najväčšou skazou je práve nerobiť nič, pasivita života, strach z chýb a omylov, vyprázdnenie daru slobody a tvorivosti, ktoré nám Pán hojne nadeľuje. Tým, že sa o niečo snažíme, tým, že si jeden druhému slúžime, rastieme. A tiež tým riskujeme, že sa aj na nás ukáže, nakoľko rastieme do klasu a nakoľko sme kúkoľom. Silvano Fausti vo svojom komentári k dnešnému evanjeliu zaujímavovo uvažuje: Zlo nekazí dobro, ale prispieva k jeho úplnému víťazstvu: nie je pre

záhubu, ale ku spásu. Aj cez prežívanie zla sa vyzdvihuje dobro. (Tak ako pri prechádzaní hlbokého údolia sa týčiace vrcholy hôr ukazujú ešte viac vo svojej majestátnosti.) Ak Boh stvoril svet taký krásny, potom zlo je vlastne príležitosť, aby sme ho urobili lepším. A sv. Pavol sa delí zo svojou skúsenosťou: Kde sa rozšíril hriech, tam sa ešte viac rozmnožila Božia milosť (Rim 5,20). Alebo: Tým, čo milujú Boha, VŠETKO slúži na dobré! (To je hneď v ďalšom riadku dnešného 2. čítania, ktorý je však v dnešnom poriadku liturgie odstrihnutý (Rim 8,28).

A nakoniec je tu to ľudské pokušenie riešiť situáciu vytrhávaním kúkoľa. To hrozné nutkanie ku „svätému násiliu“, ktoré „kvôli dobru“ sa neštíti znásilňovať slobodu tých druhých. Pán ukazuje iné riešenie, ktoré chce veľa trpezlivosti, ale aj múdrosti: Nechajte oboje rásť až do žatvy. Konečné víťazstvo dobra bude až na konci, pri žatve, a to Božím zásahom. Našou snahou teda nemá byť prioritne vytrhávať kúkoľ okolo seba, ale dbať a snažiť sa, aby sme tým kúkoľom my sami boli čoraz menej a menej.

A tak tu máme 2 oblasti, v ktorých sme dnes pozvaní konať pokánie: prvou je prehnaná horlivosť vidieť kresťanské spoločenstvo ako dokonalé, čisté a bez nedostatkov. Budovať z neho sektu akýchsi vyvolených členov, tých, čo sú lepší než tí ostatní. Pane, odpusť mi, že niekedy svojím prístupom k ľuďom zabúdam, že Cirkev, ktorú si Ty založil, nevznikla tak, že si do Jeruzalema zvolal tých najlepších a z nich si si vybral tých NAJ. Tak to nebolo. A som veľmi vďačný napr. rybárovi Šimonovi, neskôr sv. Petrovi, že si dal záležať na tom, aby pri diktovaní svojej cesty za Ježišom, ktorú nám zachytil evanjelista Marek, boli zapísané všetky prešľapy, zrady a zaprenia, ktorých sa dopustil. Ďakujem, Pane, že Cirkev tu nie je iba pre čistých, ale že je v nej miesto pre všetkých. Aj pre mňa.

Druhým pokáním môže byť priznanie si toho, že veľaokrát si ponukou a nesmiernou veľkosťou Božieho milosrdenstva chceme ospravedlniť našu nechut' a unavenosť zápasit' so zlom v nás a okolo nás. Pane, odpusť mi, že veľaokrát sa schovávam za Tvoju dobrotu tam, kde odo mňa čakáš, že budem hľadať cestu ku rastu v dobre. Ďakujem, že sa neunavuješ vo svojom odpúšťaní. Daj nám všetkým milosť sa neunaviť v našom prosení o odpustenie, ale aj v zápase o Tvoju úrodu v nás.

Požehnanú letnú nedeľu a ďalší deň priblíženia sa ku zrelému klasu toho Božieho v nás.

*Po noci úsvit prichádza,
za ním hneď zora žiarivá;
to východ slnka predchádza
a svetlom náš svet obmýva.*

*Kristus je slnko svätosti,
zornica Matka milosti,
Anna zas úsvit nádeje,
čo tmy zákona rozženie.*

*Anna, si vzácny koreň ten
a onen spásonosný kmeň,
čo vydal sviežu ratolesť
a tá plod – Krista bude niesť.*

*Rodička matky Kristovej
a otec dcéry bez hriechu,
proste, nech všetci máme v nej
milosrdenstvo, útechu.*

*Ježišu, z Panny zrodený,
sláva ti, Bože útechy;
Otcovi, Duchu Svätému
nech sa česť vzdáva naveky.
Amen.*

V kvílení srdca

Ž 38, 9.11: *Nevládny som a celý dobitý, v kvílení srdca nariekam. Srdce mi búcha, sila ma opúšťa i svetlo v očiach mi hasne.*

Milosrdný Bože, vždy mi je ťažko, keď zhrším, a som ti vďačný za milosť, že môžem v sebe vnímať hriech a vinu.

Je to pre mňa svedectvo, že mi darúvaš zmysel pre Božie veci, pre teba samého.

Viem, že nevnímať hriech, necítiť v sebe previnenie nie je nijakou výhrou. Zaiste nejde o to, aby som všade a vo všetkom videl hriech alebo sa točil okolo svojho hriechu či okolo hriechu druhých. Nejde ani o vyvolávanie falošného pocitu viny. Ide o to, aby som bol vnímavý na teba, aby si ty bol centrom môjho života.

S hriechom sa zvyčajne spája aj plač.

Hriech spôsobuje kvílenie srdca.

Hriech ničí vo mne to najkrajšie.

Hriech ma oslabuje, berie mi radosť a ľudskú tvár života.

Hriech ma znepokojuje a oberá o radosť života.

V hriechu ostávam strašne sám.

Hriech ma ohlupuje, otupuje a zraňuje. Robí ma neschopným nadväzovať pravé vzťahy a neraz ma robí bezmocným a závislým.

Spolu s apoštolom Pavlom môžem povedať: *Ja nešťastný človek!*

So žalmistom nariekam v kvílení srdca.

Pane, ako apoštol Peter chcem tiež horko zaplakať, chcem prísť k tebe s plačom ako hriešna žena a svoj hriech prežiť v kvílení srdca, aby som sa nikdy nestal ľahostajným k hriechu, aby som v hĺbke svojho srdca prežíval, ako ťa veľmi zraňujem, keď sa dopúšťam hriechu.

Viem však, dobrý Bože, že iba ty ma môžeš zmeniť. Iba tvoja láska, ktorou mi odpúšťaš a ktorou ma očisťuješ, ma uschopňuje povstať z hriechov, uzdravuje a utvára zo mňa nového človeka. Druhá ma môžu za môj hriech odsúdiť, sám sa môžem odsúdiť za svoje zlyhanie. No viem, že ty ma neodsudzujes, ale mi odpúšťaš a hovoríš: *Už viac nehreš, aby sa ti nestalo niečo horšie. Nech ťa moje odpustenie vedie k väčšej láske. Aj napriek tomu, že si zhršil, stojím o tvoju lásku a dovoľávam sa jej, keď sa ťa spytujem: Miluješ ma? Miluješ ma viac?*

Dobrý Bože, vďaka tvojej milosrdnej láske a tvojmu odpusteniu moje srdce nielen kvíli a narieka, ale tiež plače slzami šťastia a radosti, pokoja a oslobodenia, slzami nového srdca a nového ducha, ktoré vo mne utváraš svojim odpustením.

Znova a znova ti ďakujem a neprestávam volať: *Bože, príď mi na pomoc, ponáhľaj sa mi pomáhať.*

Jozef Šuppa SJ „Modlitby srdca“

Sviatok sv. Anny:

V stredu slávime spomienku na sv. Joachima a Annu.
O 15:00 hod. bude pobožnosť pri kaplnke sv. Anny a o 17:00 hod. vo farskom kostole sv. omša.

Farská púť do Krakova:

V dňoch 13. a 14. októbra 2017 (piatok a sobota) chystáme farskú púť do Krakova.

Cestovanie: autobus Cena: 81 eur

Prenocovanie z piatka na sobotu.

Zapísať sa možno v sákristii kostola.

Modlitba za vďačnosť

Vďačnosť je vlastne, podľa formulácie cirkevného otca zo stredoveku, pokora voči Bohu.

Keď je vďačnosť postojom pokory slúžiacich a ďakujúcich, mali by sme sa častejšie prikloniť k tomuto postoju. Inými slovami, mali by sme denne v modlitbe prosiť o vďačnosť.

Zo stredovekého textu pochádza táto voľne preformulovaná a doplnená modlitba;

Pane, naplň moje srdce láskou a radosťou, môj rozum jasnými myšlienkami a dobrými nápadi, moje oči smiechom, moje uši harmonickými zvukmi, hudbou, ktorú majú radi aj anjeli, moje ruky nežnosťou, švihom a ochotou pomôcť, moje plecia silou a elánom, moje nohy tancom, celé moje telo spokojnosťou. Pane, daj, nech som vďačný za všetko, čo si stvoril. Uč ma vďačnosťou jednoduchých a skromných. Požehnávaj ma na všetkých mojich cestách.

Adalbert L. Balling „Ďakujem“

Sväté omše v 16.týždni cezročného obdobia - (A)

24.VII. pondelok

18:00 Za Ť rodičov Kulifajových, za + Annu a Alenu

25.VII. utorok

18:00 Za Ť rodičov Uváčkových a Garajských

26.VII. streda

15:00 *Pobožnosť pri kaplnke Sv. Anny*

17:00 Za Ť Annu Nitschneiderovú

27.VII. štvrtok

18:00 Poďakovanie Pánu Bohu za 60 rokov života

28.VII. piatok

18:00 Za Ť Františka a Františku Tibenských a ich rodičov

29.VII. sobota

08:00 Za zdravie a Božiu pomoc pre celú rodinu

Upratovanie kostola č.d. 76 - 100

30.VII. 17. Nedeľa cezročného obdobia - (A)

08:00 Za Ť Juditu Pitekovú, syna Adama a rodičov

Lektori: Jurčovičová M., Blahová M.

11:00 Za farníkov

Lektori: Polakovičová J., Polakovič P.

14:00 Posvätný ruženec a litánie

Liturgický kalendár

24.VII. pondelok Sv. Sarbel Makhluť, kňaz – **Esp**

25.VII. utorok Sv. Jakub, apoštol – **Sviatok**

26.VII. streda Sv. Joachim a Anna, rodičia Panny Márie – **Sp**

27.VII. štvrtok Sv. Gorazd a spoločníci – **Sp**

28.VII. piatok Sv. Nazarius a Celsus, mučeníci

29.VII. sobota Sv. Marta – **Sp**

LÁSKA NERADA POČÍTA

Potom Ježiš vo vedomí, že je už všetko dokonané, povedal, aby sa splnilo Písmo: „Žiznim!“ Bola tam nádoba plná octu. Nastokli teda na yzop špongiu naplnenú octom a podali mu ju k ústam. Keď Ježiš okúsil ocot, povedal: „Je dokonané.“ Naklonil hlavu a odovzdal ducha.

(Jn 19,28-30)

Túžiš a hľadáš cestu k dokonalosti? Poznám len jednu, a to je láska. Tým, ktorí sa usilujú o dokonalosť, radia • duchovní vodcovia, aby si zaznamenávali svoje čnosti. Ale mňa Ježiš neučí počítať skutky. On ma učí konať všetko z lásky. Nikdy som nedala Bohu nič iné, iba lásku. (...) Bez lásky sú všetky i najskvelejšie diela holé nič. Ježiš nechce veľké skutky, len oddanosť a lásku. Najmenší úkon čistej lásky osoží Cirkvi viac, než všetky ostatné. Všetko posudzuje podľa Lásky. On chce našu lásku, žobre o ňu. Vydáva sa nám na milosť a nemilosť.

Nechce nič z toho, čo mu nedáme radi, a aj najnepatrnejší dar lásky má u neho veľkú cenu.

(svätá Terézia z Lisieux)

Zvykneme radi počítať a počítame všetko možné. Niektorí najradšej peniaze. No nie nad počítaním peňazí chcem dnes uvažovať. Ide mi o iné počítanie. Často máme veľmi dôkladne spočítané to, koľko dobra sme komu urobili a koľko zla nám kto urobil. A keď príde vhodná príležitosť, dokážeme si to s krikom navzájom všetko vyrátať. Napríklad manželia. Keď dôjde k hádke, začne žena hovoriť: „Pozri, čo všetko ja robím! Starám sa o teba aj o deti. Dennodenne varím, periem, upratujem...!“ A muž: „A ja čo ležím?! Veď vstávam skoro ráno každý deň, keď vy ešte spíte, aby som zarobil peniaze, aby ste mali všetko potrebné ty aj deti!...“ Poznáme to. Nejaký taktó sa to odohráva. Občas sme toho svedkami, niekedy možno aj aktívnymi účastníkmi.

Keď je niekto zlý a nemá lásku, povieme, že je to vypočítavý človek. Vypočítavý - ten, ktorý veľa počíta. Uvedom si: láska nerada počíta. Ten, kto miluje, nepočíta. Nepočíta svoje dobré skutky a nepočíta ani zlé skutky iných, ktorými mu ublížili.

Ježiš nás nesmierne miluje, tak veľmi, že hovoríme o ňom ako o láske. Ježiš je Láska. A všimni si, on nikdy nepočíta. Keby Ježiš začal počítať, máme to všetci zrátané. Veď koľko dobra vykonal? Koľkých uzdravil? Koľkým pomohol? Koľkým odpustil? Koľko zla sme my vykonalí? Koľkokrát sme ho zapreli, či dokonca zradili? Koľko hriechov sme spáchali? Koľkokrát sme naňho zabudli? Koľkokrát zvíľazilo v nás sebecko a pýcha?... Ale Ježiš nepočíta, miluje nás až do krajnosti, preto nám dokázal všetko dať - úplne sa rozdať. Mám pocit, že mu nestačilo ani to, že za nás zomiera, lebo ešte aj z kríža nám dával svoje dary: Máriu nám dal za matku, lotroví dal odpustenie a prísľub raja, všetkým dal odpustenie... Vyslovil „Žiznim,“ čím vyjadril svoj smäd. No keď mu dávali piť, nenapil sa. Nebol totiž smädny po vode, ale bol smädny po nás. Túži po nás. Tak veľmi nás miluje.

A čo ty? Rád počítaš? Máš to všetko zrátané alebo lepšie povedané majú to u teba ostatní zrátané? Nauč sa v živote menej počítať. Kde je veľa počítania a vyčítania, tam je málo lásky. Nepočítaj svoje dobré skutky, proste len konaj dobro - najlepšie tak, aby ho nikto nevidel. A nepočítaj skutky iných, ktorými ti ublížili, nehovor o nich, usiluj sa ich

jednoducho odpustiť.

Modli sa s blahoslavenou sestrou Zdenkou:

Daj, Ježišu, aby som sa Tí ľúbila vo všetkom.
Nechcem, aby si trpel,
ale túžim utierať Ti slzy,
ktoré vylievaš za hriešnikov.
A chcem sa pričiňovať,
aby som ich všetkých obrátila.

Marián Sivoň „Moderný svätý“

Mostný pilier

Nepripisuj sebe nič dobré, čo máš. A keď u niekoho vidíš cnosť, nepripisuj ju jemu, ale všetko iba Bohu, bez ktorého človek nič nemá.

Tomáš Kempenský

Bol raz osekaný, olúpaný, odležaný a krásne urastený kmeň stromu. Kládol si otázku, aké má poslanie na tomto svete. Vtom zbadal iné kmene ležať naukladané na kope.

„Čo je vašim poslaním na tomto svete?“ opýtal sa ich kmeň.

„My sa plavíme z tohto brehu rieky na druhý. Tam na druhej strane sa spájame s inými kmeňmi a tak vznikajú veľké domy a celé mestá.“

„Ó, to sa mi páči, povedal kmeň. „To by som i ja rád robil.“ A ľahol si k ostatným na kope.

Keď prišli stavební robotníci a naukladali kmene stromov na vozy, jeden z nich povedal : „Najprv musíme postaviť most cez rieku, aby sme kmene ľahšie preplavili na druhú stranu.“ Rieka bola široká, preto museli uprostred nej postaviť mostný pilier a na to vybrali náš kmeň. Zatlkli ho uprostred koryta, na šiju mu položili hrubé dosky, takže už mohli ostatné kmene prevážať na druhú stranu.

Kmene svojmu kamarátovi vo vode povedali : „Ako dobre, že ťa máme. Udržiavaš spojenie medzi nami a medzi tými, čo prídu po nás. To je veľmi dôležité!“

Ale náš kmeň to videl inak: „Čože je už taký pilier?“ povedal. „Ostatné kmene vytvárajú spolu dom, mesto. Ale ja tu stojím sám uprostred rieky, nepatrím ani na jednu ani na druhú stranu a stále mám mokré nohy.“ A zaplakal. Z pórov mu vytekali veľké kvapky živice. „Vari toto má byť mojím poslaním? Tak veľmi som chcel patriť ku kope stavebného dreva, čo potom spolu postaví a podopiera celý dom!“

Prešli roky. Mesto rástlo a časom prestavali aj most. Nebol už na okraji mesta, ale uprostred neho. Okolo nášho kmeňa sa vršili kamene a z mostného piliera sa stal malý ostrov. Na tom ostrovčeku v rieke postavili ľudia dom. Nebol to však obyčajný dom, ale radnica. K nášmu kmeňu pribudlo mnoho iných kmeňov a spolu podopierali stavbu. Na radnici pracovali ľudia, hľadali tam radu, robili rozhodnutia. A všetko to spočívalo na našom kmeni. Nebolo ho síce už vidieť, ale bol časťou celku. Stal sa základom.

„Možno to predsa bolo mojím poslaním na tomto svete,“ pomyslel si zavše starý kmeň. „Byť základom, na ktorom môžu iní stavať, a vytrvalo odolávať.“ A s úsmevom pozrel na svoje mokré nohy.

Uprostred všetkého, čo náš život často rozháďe - uprostred viny, sklamaní, ľahostajnosti, duchovnej prázdnoty, beznádejnosti, strachu, vyčerpanosti, výčitiek - je viera v Božiu dobrotu a trpezlivosť s ľuďmi ako záchranná kotva, ktorá dáva našej rozkolísanej lodičke života pokoj.

Klaus Hollmann

Max Rosler „Skoré uzdravenia“

Na minútku

Poviem ti to chlapsky: O pár dní sa stretneš s Ježišom

Tri dni vkuse by som vám mohol rozprávať o Božom milosrdenstve. Pán je taký dobrý. Zomrelo mi už vyše dvadsať chlapcov.

Raz mi doviezli jedného z týchto chlapcov a hovoria:

„Pán farár, dávame mu dva až tri dni života...“ „Čože?!“
Duchu Svätý, čo robíš? Pomodlil som sa ruženec, pomaličky som k nemu prišiel a hovorím mu: „Jožko, niečo ti poviem.“

„A čo?“

„Poviem ti niečo tak po chlapsky. Jožko, v týchto dňoch sa stretneš s Pánom Ježišom.“

Také oči vypúli. Krásne modré oči. „Čože?!“

„V týchto dňoch sa stretneš s Pánom Ježišom. Ja nie som pánom života a smrti a ani kúsok ti nepridám a ani kúsok ti neskrátim tvoj život. Ja som len Boží služobník. Prišiel som ťa pripraviť na toto stretnutie. Preto som tu. Neoklamať ťa, ale pripraviť.“

„Farár, keby si vedel moje hriechy...“

„Neboj sa, milosrdenstvo Božie je väčšie ako tvoje hriechy.“

„Ja som nebol roky na spovedi!“

„Neboj sa, pomôžem ti. Ideme na to?“

„Ideme!“

Vyspovedal som ho, zaopatril. Odľahlo mu, videl som to na ňom. Na druhý deň som prišiel za ním, veľmi ťažko dýchal. Podal som mu sväté prijímanie.

„Jožko?“

„No?“

„Pozdrav v nebi Pannu Máriu!“

„Pozdravím!“

„Od farára zo Žakoviec i od chlapcov zo Žakoviec...“

„Pozdravím...“

Hneď nato mi umrel. Viete, aké zimomriavky mi išli po tele? Myslím si: *Bože, ty si taký dobrý!* Najkrajší kvet Božej lásky je milosrdenstvo. Ponúkajú sa ti dve brány: Božej spravodlivosti a Božieho milosrdenstva. Cez Božiu spravodlivosť neprejde nikto, treba sa nám tlačiť cez tú druhú bránu, bránu Božieho milosrdenstva.

Kto chce byť stále spravodlivý, bude sa často mýliť. Pretože všetky okolnosti a všetky prípady pozná iba Boh. Len Boh môže spravodlivo súdiť. Ostáva teda len druhá možnosť -Božie milosrdenstvo.

Keď budeš chcieť byť stále spravodlivý, budeš sa často mýliť. Keď budeš milosrdný, nezmylíš sa nikdy. Boh je láska, Boh je milosrdenstvo. Budte milosrdní, aby ste dosiahli milosrdenstvo.

Ešte jedna vec: Stav sa so mnou, že nemáš taký hriech, ktorý by ti Boh neodpustil. Stav sa a prehráš. Čím väčší hriešnik si, tým viac ťa Boh miluje. Keď má matka päť detí a jedno ochorie, ktorému sa najviac venuje? Tomu piatemu, chorému. Ty si to choré dieťa. Nikdy sa neboj, Boh ťa má tým väčšmi rád, čím si väčší hriešnik.

Duch Svätý účinkuje v hriešnom človeku. Jediná prekážka, ktorá tam je, ktorá zatvára srdce, je tvoja pýcha. Pozvi v pokore Ježiša: „Pane, ja nie som čistý človek, mám veľa hriechov.“

Keď otvoríš svoje srdce s kľúčikom pokory, Duch Svätý doň vojde. Prvé, čo urobí, je, že vyčistí tvoje srdce a zmení

tvoj život. Zmení sa od podstaty. Neboj sa otvoriť srdce také, aké máš. Pozvi Ježiša do svojho života a napodobňuj ho tou najkrajšou vlastnosťou.

Čím som starší, tým viac obdivujem Božie milosrdenstvo a žasnem nad ním.

Farár Marian Kuffa „Maturita z lásky“

Zamyslenia

Aká je Cirkev?

Pozornosť mnohých ľudí - aj v našich časoch - sa upiera na Cirkev. Jedni ju chvália, iní odmietajú, kritizujú, poukazujú na chyby, ktorých sa Cirkev dopúšťala v minulosti i prítomnosti. Mnohí sa v nej domáhajú väčšej demokracie, iní trpia tým, že sa Cirkev príliš prispôbila svetským požiadavkám. Iní sa hnevajú, že je od toho ešte veľmi vzdialená. Mnohí majú voči nej výhrady preto, že čakajú od Cirkvi - a podotýkam, že právom - viac ako od iných ustanovizní. Niektorí vlastne ani nemajú nič proti nej, len aby im už dala pokoj. Mnoho je tých, ktorí nejakým spôsobom veria v Boha. No nedokážu objaviť v Cirkvi niečo božské.

Ježišove slová: „Kto vás počúva, mňa počúva...“ - patria Cirkvi. Áno, tej Cirkvi, v ktorej sú ľudia so svojimi slabosťami a chybami. Niektorí veriaci sú často znechutení, že viera k nám prichádza aj prostredníctvom ľudských autorít. Keď nás tieto autority sklamú, potom nedôverujeme ani tomu, čo nás učia. Mnohí ľudia - aspoň to tak tvrdia - sa potom stávajú ľahostajní, alebo dokonca i neveriaci.

Nezabúdajme, že hoci sa nám Božie slovo ohlasuje prostredníctvom cirkevnej autority, neveríme na základe ľudskej autority, ale na základe autority Božieho slova. Ak sa naša viera otrase nejakým konfliktom s Cirkvou, s jej reprezentantmi, to znamená, že sme ešte nedospeli ku skutočnej osobnej viere. Vlastne ešte sme neuverili Bohu.

Pripomeňme si udalosť z evanjelia, keď sa opisuje rozhovor Ježiša so Samaritánkou. Žena spoznala v Ježišovi Mesiáša. Pohnutá šťastím z tohto zážitku beží do dediny a rozpráva, čo sa jej prihodilo. Povzbudení jej slovami aj ostatní idú za Ježišom a prosia ho, aby u nich zostal. Mnohí sa jeho slovom dostali k viere. Žene povedali: „Už veríme nielen pre tvoje slová, ale sami sme počuli a vieme, že tento je naozaj Spasiteľ sveta“ (Jn 4, 42).

Kdekoľvek sa kresťan pomocou Cirkvi dostane k osobnej viere, tam sa opakuje toto tajomstvo. Mohol by Cirkvi povedať: „Neverím preto, že mi to ty hovoríš, ale preto, že som našiel a počul toho, v ktorom je spása môjho života.“ Pritom si však uvedomuje, že Boh zachraňuje ľudí práve prostredníctvom Cirkvi.

Hoci sú mnohé výčitky proti Cirkvi jednostranné a neoprávnené, predsa niektoré sú na mieste. Cirkev si je však vedomá, že je spoločenstvom hriešnikov, ktorí si uvedomujú svoju hriešnosť. Napriek tomu je to Kristova milovaná Cirkev, o ktorej hovorí Carlo Carretto ústami svätého Františka: „Cirkev moja, Cirkev moja, aj keď si zašpinená, vždy si len moja Cirkev!“

Viliam Judák „Vo všedný deň nevšedne“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku